

соціального захисту та ін. Водночас, визнаємо, що істотною вадою є вилучення з компетенції органів прокуратури можливості здійснення захисту прав таких осіб, в тому числі шляхом звернення в їх інтересах до суду.

Загалом, саме питання захисту прав осіб з інвалідністю є найбільш «оголеною» сферою, яка потребує своєї уваги та вирішення.

Список літератури:

1. Конвенція ООН про права осіб з інвалідністю (Конвенція про права інвалідів) від 13.12.2006 р. в редакції від 06.07.2016 р. : веб-сайт. URL : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_g71/page (дата звернення: 27.03.2019).
2. Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні від 21.03.1991 р. (в редакції Закону № 2249 від 19.12.2017 р. «Про основи соціальної захищеності осіб з інвалідністю в Україні»). Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР). 1991. № 21. Ст. 252.
3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо застосування терміну «особа з інвалідністю» та похідних від нього : Закон України від 02.10.2018 р. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2018. № 46. Ст. 371.
4. Деякі питання реалізації норм Законів України "Про основи соціальної захищеності осіб з інвалідністю в Україні" та "Про зайнятість населення" Постанова Кабінету Міністрів України від 31 січня 2007 р. № 70 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/70-2007-%D0%BF>
5. План заходів з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 23 листопада 2015 р. № 1393-р URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/248740679>
- 6.

УДК 342.15

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

Тітєвська Дар'я Віталіївна

студентка 2 курсу групи 21МН Таверійського державного агротехнологічного університету ім. Д.Моторного, м. Мелітополь, Україна

Відповідно до Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» децентралізація — це передача значних повноважень та бюджетів від державних органів органам місцевого самоврядування. Так, щоб якомога більше повноважень мали ті органи, які ближче до людей, де такі повноваження можна реалізовувати найуспішніше [1].

Децентралізація — закономірна реформа, якщо країна обирає шлях прогресу. Польща, Словаччина, Литва, Латвія, Естонія, скандинавські країни — усі вони пройшли через таку реформу, що дало поштовх економіці, соціальному розвитку цих країн, особливо їхніх сільських територій.

Поштовх до децентралізаційних процесів в Україні був покладений революцією Гідності, українці підтвердили, що вони європейці, що сповідують ті ж самі

цінності демократії, народовладдя, що й громадяни європейських країн з гідним сучасної людини рівнем життя.

2014 року було ухвалено базові нормативні документи, окреслено певне бачення реформи територіально-адміністративного устрою та місцевого самоврядування, що й створило передумови для реальних кроків децентралізації.

Головною подією децентралізації 2015 року стало ухвалення 5 лютого 2015 р. Закону «Про добровільне об'єднання територіальних громад». Ухвалення Закону дало початок дуже важливому процесу укрупнення базових територіально-адміністративних одиниць в Україні, яких до реформи було надзвичайно багато, але ефективність діяльності органів влади там була низька. Ось прості цифри. До реформи в Україні існувало 11 520 територіальних громад: із них 458 міських, 783 селищних і 10 279 сільських. Після завершення об'єднаної процесу заплановано створення приблизно 1500 потужних дієздатних громад.

На сьогодні ми маємо приблизно десяту частину від запланованої цифри — близько 800 громад створили 159 об'єднаних громад[2].

У процесі реформування виникає одна з головних проблем. В ході реалізації адміністративно-територіальної реформи проблемним виявилось створення повноцінних об'єднаних територіальних громад (далі – ОТГ) у географічній близькості до міст обласного значення (до яких належать великі, середні міста). Зокрема, попри передбачений Методикою формування спроможних територіальних громад [3] порядок створення спроможних територіальних громад у такій послідовності: визначення адміністративними центрами міст обласного значення та населених пунктів, що мають статус районних центрів, та зон їх доступності, на практиці ці міста було фактично виключено з процесу об'єднання через позицію Центральної виборчої комісії, яка вважала, що для утворення ОТГ навколо міста обласного значення перед цим мають бути змінені межі району, який оточує дане місто. Цю правову колізію було вирішено прийняттям Верховною Радою України Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо добровільного приєднання територіальних громад)» [4], що сприяло формуванню нових ОТГ та усуненню протиріч з ЦВК. Однак через скасування поправки до даного законопроекту не було врегульовано питання розвитку обласних центрів та міст обласного значення.

Вирішенню проблеми щодо міст обласного значення та формування навколо них територіальних громад має сприяти і законопроект «Про внесення змін до Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» щодо добровільного приєднання територіальних громад сіл, селищ до територіальних громад міст обласного значення» (№ 6466), зареєстрований 18 травня 2017 року у Верховній Раді України [5], який спрямований на розблокування процесу укрупнення територіальних громад навколо міст обласного значення. Прийнятий 4 березня 2018 року Закон дозволить громадам за спрощеною процедурою приєднуватися до міст обласного значення (яких в Україні налічується 187). в тому числі і

столичного регіону, у якому процес децентралізації зазнає суттєвих перешкод, тим самим згуртувавши навколо себе сусідні сільські та селищні ради і стати центром об'єднаної 290 громади без зайвих бюрократичних процедур. Завдяки цьому закону, у громад біля міст обласного значення з'явилася унікальна нагода об'єднатися із такими містами за спрощеною процедурою без виборів міських голів з проведенням виборів місцевих депутатів лише у громадах, що приєднуються.

Загальна стратегія децентралізації та реформування системи організації влади передбачає удосконалення та доповнення чинного законодавства новими інструментами, які б враховували роль великих міст у розвитку регіонів, як і держави в цілому. У зв'язку з цим важливого теоретичного та практичного значення набуває розробка методології визначення міських агломерацій, на що зверталася увага у Державній стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року [6], у якій було обґрунтовано необхідність поширення позитивного впливу великих міст на навколишні території, але законодавчої позиції щодо тлумачення поняття «міська агломерація» та форм управління нею досі не розроблено, що досі спричиняє правові та містобудівні колізії. Тому міські агломерації на теперішній час існують як планувальні містобудівні одиниці, однак не як самостійні суб'єкти здійснення міської політики та адміністративно-територіальні чи нормативно-правові утворення.

Однією з останніх спроб вирішення цієї проблеми є проект Закону України про міські агломерації (реєстр. № 6743 від 17.07.2017) [7], метою якого є визначення організаційно-правових засад формування міських агломерацій територіальними громадами сіл, селищ і міст, у тому числі об'єднаними територіальними громадами.

Законопроект має як позитивні риси, так і у багатьох положеннях суперечить чинному законодавству, зокрема, про співробітництво територіальних громад, Земельному кодексу, про місцеве самоврядування тощо. Так, згідно положень проекту міські агломерації пропонується вважати формами співробітництва територіальних громад, які закріплені на конституційному рівні, що суперечить ч. 2 ст. 142 Конституції України, якою передбачено лише спільну господарську діяльність територіальних громад на основі об'єднання на договірних засадах об'єктів комунальної власності, а також коштів бюджетів для виконання спільних проектів або для спільного фінансування (утримання) комунальних підприємств, організацій і установ, а також створення для цього відповідних органів та служб. В той же час у законопроекті запропоновано формування фактично нових адміністративнотериторіальних одиниць. Разом з тим, безперечно, що легалізація інституту міських агломерацій має сприяти запровадженню в Україні європейських традицій містобудування, де агломерації розглядаються як історично сформовані багатокомпонентні динамічні цілісні системи територіального устрою.

Перспективи подальших досліджень процесів регулювання статусу міст міст в умовах децентралізації полягають у аналізі та напрацюванні 291

пропозицій щодо вдосконалення методики формування ОТГ, центрами яких є міста (обласного, районного значення), запровадження законодавчих основ формування та управління розвитком міських агломерацій тощо.

Місцеві бюджети зараз володіють ресурсною базою, яка була значно збільшена, і це стосується не лише об'єднаних громад. Робиться все можливе, щоб нові можливості були максимально ефективно реалізовані. У об'єднаних громад є низка преференцій і додаткових можливостей, якими важливо скористатися.

Об'єднуючись, долаючи певні перешкоди на початку, громади, тим не менше, закладають важливі основи для свого економічного розвитку в перспективі, бо отримують територіальні, земельні, демографічні ресурси, мають змогу облаштувати інфраструктуру[1].

Список літератури:

1. Олена Сас, експерт зі зв'язків з громадськістю Швейцарсько-українського проекту «Підтримка децентралізації в Україні» DESPRO
2. Горбова Н.А. Формування та шляхи створення об'єднаних територіальних громад в умовах децентралізації. / Г.В. Ортіна, , Н.А. Горбова, ЮЄ Вороніна / - Мелітополь: ФОП Однорог Т.В. – 2019. – 410 с.
3. Про затвердження Методики формування спроможних територіальних громад Кабінет Міністрів України; Постанова, Методика, від 08.04.2015 № 214 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/214-2015-p>
4. Про внесення змін до деяких законів України щодо добровільного приєднання територіальних громад: Закон України від 09.02.2017 № 1851-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2017. – № 13. – Ст.144.
5. Проект Закону України про внесення змін до Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» щодо добровільного приєднання територіальних громад сіл, селищ до територіальних громад міст обласного значення, внесений народним депутатом України О. Дехтярчуком та іншими народними депутатами України (реєстр. № 6466 від 18.05.2017) [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=61814
6. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року: Постанова Кабінету Міністрів України від 06.08.2014 р. № 385 // Офіційний вісник України. – 2014. – № 70. – Ст. 1966.
7. Проект Закону України про міські агломерації, внесений народним депутатом України Л.Зубачем та іншими народними депутатами України (реєстр. № 6743 від 17.07.2017). [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=62318